

YARGON

DECEMBER 2013, BLAD VOOR (OUD-)MEDEWERKERS EN VRIJWILLIGERS VAN YARDEN

24/7 Kimberly op den Kelder

‘De liefde voor
paarden zit in
mijn bloed’

ook in dit nummer

**Sfeervolle
Herinneringsweken**

**Inspirerend
Symposium**

**Spetterend
Yarden Feest**

YARDEN

In dit nummer



10
24/7

Kimberly combineert haar drukke werkweek met de liefde voor haar paard. 'Bart is mijn lust en mijn leven.'



12
De Herinneringsweken

Twee medewerkers en een vrijwilliger over hun herdenkingsmoment.

18
Yarden Symposium

Thema: afscheid na een niet-natuurlijke dood. Een impressie, persoonlijke ervaringen en de winnaars van de Yarden Prijs.

En verder

07 Kort door de bocht
Derck van der Vegte,
de nieuwe voorzitter van
Yarden Vereniging

16 Een MerkWaardig
verhaal
Ilse de Cloe over
het merk Yarden

21 Jouw uitvaart
Martin Vijverhof

22 MD-programma
Yarden investeert in
eigen talent

24 Yargon gaat digitaal!
Volg Yarden en je collega's
straks online

Afscheid én nieuw begin

Half december, kerst staat voor de deur. Traditiegetrouw blik je dan terug op het voorgaande jaar. En dat was voor Yarden een behoorlijk dynamisch jaar, waarin we van zaken afscheid hebben genomen, maar ook nieuwe ontwikkelingen zijn gestart.

Wat maakte 2013 zo bewogen? Het meest in het oog springend was, zeker voor ons als directie, de voorgenomen fusie met Monuta. Met het afbreken van de besprekingen moesten we afscheid nemen van de fusieplannen. Er brak een nieuwe fase aan: één van vooruitkijken en toekomstplannen maken. We hebben een analyse gemaakt van onze sterktes en zwaktes, en onze marktpositie onderzocht. Zo hebben we als directie de plannen voorbereid in afwachting van de nieuwe directievoorzitter, met wie we onze ideeën nader willen vormgeven. We zijn dus klaar voor een nieuwe start.

'De Yarden-bezieling
voel je overal'

Afgezien van de fusie stond er meer in het teken van afscheid en een nieuw begin. Zo heeft Verzekeringen met de komst van het provisieverbod afscheid moeten nemen van de oude manier van werken. Daarnaast hebben we in onze positionering met de nieuwe boodschap "Een goed afscheid helpt je verder" de focus verschoven van "de uitvaart" naar het veel bredere begrip "afscheid".

Klaas

Klaas de Boer

En dan, *last but not least*, nemen we nu ook afscheid van dat wat voor je ligt: de papieren Yargon! Vanaf 2014 gaat Yargon digitaal. Hoe dat er precies uit gaat zien, houden we nog geheim. Dit is de laatste gedrukte versie, dus bewaar deze goed. Ook omdat dit nummer heel goed laat zien waar we als Yarden géén afscheid van hebben genomen: de bezieling waarmee we onze dingen doen. Die voel je overal, tijdens het Symposium, de Herinneringsweken en in de verhalen uit de speciale bijlage die je bij dit nummer heb ontvangen. Die bezieling is, samen met onze professionaliteit, de kracht van Yarden. En daar nemen we nooit afscheid van!



Colofon 13^e jaargang. Dit is een uitgave van Yarden Uitvaartorganisatie. Yargon is het blad voor (oud-)medewerkers en vrijwilligers van Yarden **Hoofdredactie** Martine Kooi (Yarden) **Eindredactie** Edith Bijl **Bladcoördinatie** Peter Bierhaus, Babette Dessing, Kitty Lakeman **Fotografie** Jan Freriks, Timo Sorber, Yarden **Concept & realisatie** Axioma Custom Media, Baarn (035) 54 88 140, www.axioma.nl **Druk** Ipskamp Drukkers, Enschede **Redactieadres** Yargon Postbus 10118, 1301 AC Almere, yargon@yarden.nl

Wat een feest!

Er waren drankjes, heerlijk eten, swingende optredens en vooral heel veel collega's en vrijwilligers. Wat werd er gezellig (bij)gekleetst en... gedanst!



Let's dance! Iedereen de dansvloer op!



Girlpower: handjes in de lucht en hard-harder-hardst meezingen maar.



Met z'n alluh knalluh op de muziek van live-band The Recipe.



En... Losss!



Samen swingen tot je erbij neervalt...



Duetje doen?
Yeah, met jou wel :-)



Henriëtte Tol met een hoorspel over
de campagne "Een goed afscheid
helpt je verder".



Ay-ay kapitein! Mag ik even
met je op de foto?



Smakelijk eten! En onder-
tussen kletsen, kletsen en
nog eens kletsen. Met een
spannend glaasje lekkers...



Gezellig samen
chillen. Biertje?



Lekker languit loungen. (Wel allemaal
de benen kruisen voor de foto hoor!)



‘Het liefst werk ik
tot mijn 86^e door’

Derck van der Vegte (60) wordt per 1 januari 2014 de nieuwe voorzitter van het Hoofdbestuur van Yarden Vereniging. ‘Ik hoop een bijdrage te leveren aan verschillende manieren van afscheid nemen.’

Verbinden of soloacties?

‘Als voorzitter wil ik me inzetten voor het verbinden van het bedrijf Yarden en de vereniging. Yarden is een maatschappelijke vereniging met een echte coöperatieve gedachte. Ik wil dat we ons gezamenlijk inzetten om alle neuzen dezelfde kant op te krijgen en puur samen te werken. Het bedrijf en de vereniging zijn samen Yarden.’

Delegeren of zelf doen?

‘Ik wil een dienend voorzitter zijn. Ik ben er om te luisteren en richting te geven. De kwaliteit zit in de organisatie zelf; door te luisteren en door te vragen leer ik mensen anders kijken en geef ik ze een breder gezichtsveld. Uiteindelijk moeten ze zelf beslissen. Ik zal medewerkers niet snel mijn mening opdringen.’

Golf of voetbal?

‘Ik heb me nooit aangetrokken gevoeld tot voetbal. Golfen vind ik heerlijk om te doen, evenals wielrennen. Ook wandel ik veel met mijn honden, maar nu ben ik een tijdje aan huis gekluisterd. Door een ongeluk heb ik mijn onderbeen verbrijzeld. Ik ben volop aan het revalideren.’

Leider of one of the guys?

‘Dat is contextgebonden. Ik kan heel goed de leider zijn, een leider heb je ook nodig binnen een bedrijf. Als voorzitter van de vereniging ben ik *one of the guys*. Samen met de bestuursleden neem ik beslissingen en geef ik mede richting.’

Vrijwilligerswerk of betaald?

‘Beide. Ik doe al vijftientwintig jaar vrijwilligerswerk. Zo ben ik voorzitter van Gilde Amsterdam waar vrijwilligers zich inzetten voor Amsterdammers die tijdelijk een steuntje in de rug kunnen gebruiken. Ook heb ik het nodige gedaan voor de Rotaryclub. Maar ik heb ook veel plezier in mijn job als professional executive coach bij *OneGroup*. En ik heb heel veel zin om bij Yarden aan de slag te gaan. Het liefst werk ik tot mijn 86^e door.’

Sloep varen of zeilen?

‘Sloep varen. Ik woon aan het water en ben echt een waterman. Geregeld pakken mijn vrouw en ik de sloep. Dan nemen we wat te eten en drinken mee en varen we het IJmeer op. Heerlijk ontspannen. Daar kunnen we enorm van genieten.’

Wijn of bier?

‘Wijn. Het liefst rode. Bij ons thuis hebben we altijd een heerlijke Chileense *Luis Felipe Edwards Gran Reserva Carmenere* uit de Colchagua-vallei staan.’

Kat of hond?

‘Ik ben een hondenmens. We hebben twee Rhodesian ridgebacks. Dit zijn prachtig grote beesten met een heerlijk karakter; eigenwijs en eigengereid. De legende gaat dat het leeuwenjagers zijn, maar dat neem ik met een korrel zout.’

Begraven of cremen?

‘Cremen. Ik heb mijn plekje op aarde al gehad. Bovendien vind ik cremen hygiënischer.’

Yarden moet meer naar buiten treden, of niet?

‘Sinds een halfjaar is Yarden nog zichtbaarder met de campagne “Een goed afscheid helpt je verder”. Ik vind dat we ons moeten blijven focussen op zichtbaarheid. Yarden moet een dynamische, sprankelende en hedendaagse maatschappelijke onderneming en vereniging zijn, waarbij mensen zich thuis voelen.’

Wist je dat...



... het Gilde dit jaar de Friese wateren verkende?

30 augustus is alweer even geleden, maar wat was het een heerlijk zonnige dag voor het jaarlijkse uitje van het Gilde. De Jan Plezier vertrok ditmaal vanuit Sneek met ongeveer 130 gepensioneerd en vutters aan boord. Zoals gewoonlijk was de stemming weer opperbest. Zeker toen onze vaste 'gast' Ton Broekhuis ons meldde dat de gepensioneerd van Yarden een pensioenverhoging van 2,9 procent krijgen, kon de dag niet meer kapot! Het was weer gezellig, met een uitstekende verzorging en iedereen is weer lekker bijgepraat. Het bestuur van het Yarden Gilde hoopt dan ook van harte, samen met alle gepensioeneerd en vutters, dat ook in 2014 een reisje met de Jan Plezier er weer in zit.

... Yarden heeft meegewerkt aan een tijdschrift voor kinderen?

Yarden Vereniging heeft samen met *BoekieBoekie*, een tijdschrift voor kinderen van acht tot en met dertien jaar, een speciale editie gemaakt: *Als ik later dood ben*. Deze editie bevat de gebruikelijke verhalen, gedichten, literaire strips en schrijf-, teken- en knutseltips. Er staan bijdragen in van bekende kinderboekenschrijvers en -illustratoren, zoals Wim Hofman, Imme Dros, Harry Geelen en Hartog & Hartog. Ook bevat het een herinneringschrift (ter inspiratie) en



een *ZigZag-BoekieBoekie* (miniprentenboekje). Speciaal voor de basisschool is er een digitaal portaal.

Onze uitvaartverzorgers en crematoria ontvangen *Boekie-Boekie*, zodat ze deze gratis aan kinderen kunnen geven. Verder wordt deze editie verspreid via *Boekieboekie*-abonnees en via uitvaartconsulenten en activiteiten van Yarden Vereniging.



... veel locaties de 9+ al hebben behaald?!

Het werkt dus! Klanten waarderen ons steeds vaker met een 9+ en dat is precies de bedoeling. Natuurlijk gaan we er gewoon mee door. Want een 9+ vasthouden is moeilijker dan verkrijgen.

... we begin 2014 starten met nieuwe “Typisch Yarden”-workshops?

Het gaat om de volgende twee workshops:

- ✓ **“Mijn 9+-compliment”**: in deze workshop leer je hoe je klachten professioneel kunt voorkomen en oplossen, zodat we ook voor de afhandeling daarvan een 9+ kunnen behalen: “Van Klacht naar Kracht” is het motto.
- ✓ **“Mijn 9+-advies”**: deze workshop is bedoeld voor uitvaartverzorgers en medewerkers die advies geven over nagedachtenisvormen. Zij leren hoe ze professioneel en inspirerend advies kunnen geven aan onze klanten.



... nu ook de uitvaartcentra worden verbouwd?

Na de restyling van de crematoria neemt Yarden Vastgoed & Facility Management nu de uitvaartcentra onder handen. Ook deze worden gerestyled volgens het *fee-ling environment*-concept, dat speciaal voor Uitvaartzorg is aangepast met nieuwe kleuren, stoffen, meubilair en producten, waardoor ze een nog warmere uitstraling krijgen. De komende maanden worden onze locaties in Groningen, Assen, Alkmaar en Apeldoorn* aangepakt. Al deze projecten hebben een scherpe planning en worden binnen enkele maanden al opgeleverd. We laten jullie dan graag de eindresultaten zien!

*... en wist je overigens dat Apeldoorn al meer dan een jaar niet meer aan het Hofveld ligt? Nadat de medewerkers korte tijd vanuit Epe hebben gewerkt, zijn ze afgelopen zomer verhuisd naar dit kleine kerkgebouw aan de Colijnstraat in Apeldoorn.



... er een aantal wijzigingen is geweest bij functioneel beheer?

De afgelopen maanden heeft de afdeling Functioneel Beheer een aantal wijzigingen doorgevoerd. Er zijn mensen weggegaan en anderen voor teruggekomen. Ook is er geschoven met de aandachtsgebieden. Graag laten we je hierbij het nieuwe plaatje zien!



Van links naar rechts: Roël Hameeteman, Dick-Peter van der Wijk, Charles Dortalina, Sjoerd van Duijvenbode, Thomas Posthuma, Lex Putter, Dirk IJff, Wim Treffers, Gerie Ebeltsjes, Anne Kievits en Wolter Beijer.

Met veel enthousiasme staan we als team klaar om jullie te ondersteunen bij al jullie vragen.

Onze aandachtsgebieden zijn als volgt verdeeld:

- LEX PUTTER** Beleidsvorming, aansturing afdeling.
- DIRK IJFF** Release- en deploymentmanagement.
- ANNE KIEVITS** Changemanagement, Security Watcher, TOPdesk.
- WIM TREFFERS** DataWareHouse, Alterian.
- GERIE EBELTJES** Exact, CorporatePaymentHub, TOPdesk.
- CHARLES DORTALINA** Business Analist Divisie Uitvaartverzorging, Afscheidsplanner, UitvWin, Profit, Insite.

- THOMAS POSTHUMA** Afscheidsplanner, UitvWin, Profit.
- WOLTER BEIJER** CIBIS (Crematie Informatie en Begrafenis Informatie Systeem).
- DICK-PETER VAN DER WIJK** Siebel/LeanApps, YardenNet, HHR.
- SJOERD VAN DUIJVENBODE** Siebel/LeanApps, HHR, MyVodafone, DataWareHouse.
- ROËL HAMEETEMAN** Siebel/LeanApps, YardenNet, HHR.

Kimberly op den Kelder (30) is Account-manager Facilities van de regio Noord-Oost. Bijna iedere vrije minuut die de dierenliefhebster uit Velsbroek over heeft, besteedt ze aan haar lust en haar leven: paard Bart.

‘Mijn verantwoordelijkheidsgevoel is ook mijn valkuil’

Een paard verzorgen en een fulltime baan. Hoe doe je dat?
‘Het is soms een beetje schipperen. Eigenlijk kun je een veertigurige werkweek bijna niet combineren met het verzorgen van een paard. Maar paarden zijn mijn lust en mijn leven, ik maak er graag tijd voor vrij. Gelukkig kan ik mijn werk flexibel indelen. Zo kan ik bijvoorbeeld vroeger beginnen zodat ik eerder van mijn werk weg kan. Ik ga iedere dag langs bij Bart, mijn huidige paard en beste vriend. Ik verzorg hem, geef hem zijn beweging en uiteraard een dikke knuffel. Ik heb het geluk dat ik samen met mijn ouders en zus de liefde voor paarden deel. Zij geven hem ’s ochtends eten, zodat ik vroeg naar mijn werk kan. Het is echt een gezinshobby.’

Ben je altijd al een paardenmeisje geweest?
‘Het zit in mijn bloed. Toen ik jong was, ging ik samen met mijn ouders en zus de pony’s op de dijk in Spaarndam voeren. En op mijn zevende mocht ik op paardrijden. Toen ik twaalf was, kwam mijn droom uit en kreeg ik samen met mijn zus een eigen pony. Ik heb altijd een enorme liefde voor deze dieren gevoeld.’

Wanneer kreeg je je eerste paard?
‘In 1996. Ik was dertien jaar en vrij klein. Mijn ouders stonden doodsangsten uit toen ik op dat grote paard ging zitten, maar ik was



direct verkocht. Ironica heette ze en ze was echt mijn maatje. Twee jaar geleden is ze plotseling overleden. Ik heb haar moeten laten inslapen en was enorm verdrietig daarna. Echt afscheid heb ik nog niet van haar genomen. Nadat ze is ingeslapen, is ze naar een paardencrematorium gegaan. Nu staat er nog zo’n dertig kilo as van haar bij ons in huis. Ik wil er een mooi plekje voor vinden, maar ik kan haar nog niet loslaten.’

Een paard geeft veel verantwoordelijkheid. Heb je ook veel verantwoordelijkheidsgevoel op je werk?
Lachend: ‘Ja, misschien wel te veel. Het is een valkuil voor me. Ik voel me altijd verantwoordelijk, zelfs voor dingen die helemaal niet mijn pakkie-an zijn. Voor iemand zorgen is me met de paplepel ingegoten. Op mijn werk houd ik daarom ook altijd mijn ogen en oren open om te kijken of ik iets voor iemand kan betekenen. Misschien sla ik daar iets te veel in door. Carla Wortman, mijn manager, remt me weleens af.’

Zie je meer overeenkomsten tussen paardrijden en je baan?
‘Op mijn werk wil ik wel eens te snel gaan. Dan wil ik zo graag iets bereiken of in gang zetten dat ik voor collega’s niet altijd te volgen ben. Met mijn paard Bart heb ik dat ook. We trainen nu voor wedstrijden en soms verlang ik iets van hem wat hij niet begrijpt omdat ik niet de correcte hulpen geef. Dan moet ik even terugschakelen voordat ik weer vooruit kan. Zo probeer ik op mijn werk ook te handelen. Als iets niet lukt, doe ik een stapje terug en overzie ik wat ik heb gedaan. Even op adem komen en weer vooruitkijken. Niet alles is voor anderen vanzelfsprekend.’

Begrijpen je collega’s jouw liefde voor paarden?
‘Ze vinden het heel leuk voor me, maar zelf hebben ze er weinig mee. Soms zeggen ze: “Joh, Kimm, je blijft maar praten over die knol. Hoe is het eigenlijk met je vriend?” Daar moet ik dan wel om lachen, want ze hebben gelijk: ik praat veel over Bart en niet zo vaak over Wouter, mijn vriend. Maar wat kinderen voor mijn collega’s zijn, is mijn paard voor mij.’

Wat zijn je plannen voor 2014?
‘In januari komt een lang gekoesterde wens uit, dan ga ik wedstrijden rijden. Als kind heb ik op onze pony weleens aan lokale wedstrijden bij een rijvereniging meegedaan, maar dat stelde weinig voor. Ik denk dat iedere dressuurruiter droomt van een carrière als die van Anky van Grunsven. Toen ik erachter kwam dat Bart talent had voor wedstrijden, gingen we trainen. In het nieuwe jaar is het zover. Spannend, maar ik heb er veel zin in.’ ■



‘Mijn collega’s hebben gelijk: ik praat veel over Bart, maar niet zo vaak over Wouter, mijn vriend.’

Ook in 24/7?
Heb jij een bijzondere hobby of sport? Of doe je iets anders bijzonders in je vrije tijd? Mail naar yargon@yarden.nl.

1001 lichtjes, veel nabestaanden & warme herinneringen

De Herinneringsweken – dit jaar van 26 oktober tot en met 9 november – zijn niet alleen voor bezoekers, maar ook voor de eigen medewerkers en vrijwilligers een bijzonder moment om stil te staan bij verloren dierbaren.



Corine de Ridder, Uitvaartverzorgster cluster West: 'Alle mensen die ik verloren ben, schoten tijdens de Herinneringsweken even door mijn hoofd. Maar de persoon aan wie ik het meest dacht, was mijn schoonvader. Drie jaar geleden is hij op zijn 63e na een ziekbed overleden, terwijl ik op dat moment hoogzwanger was. Mijn schoonvader betekende veel voor ons gezin. Nog steeds vind ik het moeilijk te accepteren dat mijn jongste zoon zijn opa nooit heeft mogen leren kennen. Het voelt soms zo oneerlijk, hij was nog zo jong en had nog veel plannen. Al die mooie momenten die we als gezin meemaken, daar had hij gewoon bij moeten zijn.'

Gelukkig voel ik dat mijn schoonvader af en toe even over mijn schouder meekijkt. Daarom zeg ik ook vaak tegen mijn twee kinderen (acht en bijna drie jaar) dat ze opa wel even moeten vertellen wat ze die dag hebben meegemaakt. Hij hoort ze echt wel. Zo weet ik zeker dat hij tijdens de herdenkingsbijeenkomst in Haarlem toekeek. Ik heb een mooie, lieve boodschap voor hem in de vuurkolf gedaan en hoop dat deze hem heeft bereikt. De Herinneringsweken waren voor mij best persoonlijk, maar tijdens de bijeenkomst heb ik me vooral ingezet voor de bezoekers. Ik vind het belangrijk dat ze de mogelijkheid krijgen om één keer per jaar hun dierbaren te herinneren en dat ze hierin de vrijheid krijgen om dit te doen zoals ze dat zelf willen. Zo vertelde een oudere dame dat ze haar man onlangs is verloren en dat hij is gecremeerd. Zijn as heeft ze verstrooid en hoewel ze daar absoluut geen spijt van heeft, vindt ze het fijn om nu een vaste plek te hebben om haar man te gedenken. Zulke reacties ontroeren me echt.'



Hanneke Koenders, Voorzitter RAB Flevoland en Nazorgconsulent bij Yarden: ‘Ruim vijf jaar geleden ben ik mijn moeder verloren en een paar maanden later mijn jongste zoon. René was vijftientig jaar toen hij koos uit het leven te stappen. Mijn lieve, gekke zoon die zo vol in het leven stond, ging door een moeilijke periode en kon daar niet mee omgaan. Ik ben het niet eens met zijn keuze, maar respecteer die wel. Ik heb mijn kinderen geleerd om voor zichzelf te denken en hun eigen beslissingen te nemen; ik zou een huichelaar zijn als ik daar na zijn dood opeens anders over zou denken. Omdat ik in die tijd toch iedere dag op de begraafplaats was, besloot ik als vrijwilligster bij Yarden aan de slag te gaan. Zo kon ik nog iets nuttigs doen, dacht ik. Inmiddels ben ik als voorzitter een van de organisatorische krachten tijdens de Herinneringsweken. Het is de belangrijkste activiteit die ik kan doen voor mijn zoon en ik kan er veel andere mensen mee troosten. De wetenschap dat er op zo’n moment ook anderen aan jouw dierbare denken, dat je met elkaar kunt zijn en weet dat iedereen verdriet heeft, geeft steun. En ondanks het vreselijke weer was de opkomst enorm en het succes groot. **Al heb ik René die avond wel op zijn donder gegeven hoor, dat het zo regende.** Zo’n avond tijdens de Herinneringsweken is hard werken, maar je voelt zo veel liefde om je heen en dat is mooi. Deze tijd van het jaar is niet gemakkelijk voor me. Het is somber, donker en de kerst komt eraan. Maar zo’n avond in de Herinneringsweek helpt me door deze nare tijd en geeft me de steun die ik dan extra goed kan gebruiken.’



Bram Hoving, Uitvaartverzorgster cluster Midden: ‘Ik zou een ander persoon zijn in mijn werk, maar ook in mijn privéleven, als ik zelf het gemis van dierbaren niet had meegemaakt. Dan zou ik maar doorgaan op de automatische piloot zonder stil te staan bij het verdriet dat nabestaanden voelen. Die personen die belangrijk voor ze waren en het gemis hiervan. **Iemands voetsporen houden immers niet op als diegene dood is.** Vaak realiseer je je pas na de dood hoe groot de rol was die die persoon in je leven speelde en hoeveel diegene voor je heeft betekend. Herinneren is daarom belangrijk. Zo herdenk ik tijdens de Herinneringsweken mijn schoonvader. Hij is tien jaar geleden overleden en inmiddels heeft het hartzeer en verdriet plaatsgemaakt voor gemis. In de Herinneringsweken ga ik daarom altijd even naar het urn-monument in onze tuin. Met een glimlach denk ik dan terug aan zijn klaverjaskunsten. Daar was hij gek op. Ook sta ik stil bij het verlies van onze dieren. Mijn vrouw en ik hebben geen kinderen en onze dieren betekenen veel voor ons. Zo hadden we een schat van een jonge hond, die een halfjaar geleden is overleden aan kanker. Ze heeft veel pijn gehad en uiteindelijk hebben wij haar laten inslapen. Ook daar is tijdens de Herinneringsweken ruimte voor; ik mis mijn hond nog iedere dag. Ik vind het bijzonder dat ik tijdens de Herinneringsweken zo veel mensen tegelijk kan bijstaan. Voor de Herinneringsavond heb ik met mijn collega’s alle mensen die we de afgelopen jaren hebben bijgestaan persoonlijk uitgenodigd. De opkomst was overweldigend! Dankbaar werk om mensen op deze manier te mogen helpen.’

Cees Hetteema (54) werkt al jaren met veel plezier als uitvaartverzorgster. Hij vertelt graag over zijn bijzondere ervaringen.

De erewacht

Keurig in het gelid kwamen ze met z’n zessen de hal van het crematorium binnengelopen. De baret ietwat scheef op het hoofd en het eremetaal op de blauwe blazers, die amper de gezette buiken van de bejaarde mannen konden omsluiten. ‘Wij zijn het KNIL’, sprak een van de mannen, ‘en wij komen voor de erewacht.’ ‘Oh?’, zei ik, ‘ik zal even met de familie overleggen.’ De weduwe, die met haar kinderen in de familiekamer aan de koffie zat, reageerde duidelijk aangedaan. ‘Ach’, sprak ze, ‘als ze dat graag willen, zou ik dat héél erg mooi vinden.’ Zo gebeurde het dat de baar in de aula werd geflankeerd door zes stram in de houding staande strijders. Na het eerste muziekstuk nam de oudste zoon het woord en sprak mooi over zijn overleden vader. Bij het noemen van diens naam viel het mij op dat de aanvoerder van de erewacht wat zenuwachtig heen en weer begon te schuiven. Zijn grote ogen vingen de mijne en in zijn blik las ik duidelijk dat hier wat aan de hand was. Mij bekreep het gevoel dat ik ook in het begin had gehad maar niet had uitgesproken: dat deze heren misschien niet op de plaats stonden waar ze zouden moeten staan. Gelukkig voor hen duurde de plechtigheid niet lang. Nadat de zoon was

‘P*tv*rd*rie’, ‘kenne we straks nog un keer...’

uitgesproken, nodigde hij de mensen uit om langs de baar te lopen. Tijdens het tweede muziekstuk stroomde de aula langzaam leeg. Nadat ook de weduwe met haar kinderen de aula had verlaten, kwam bij de overjarige soldaten de ontlading. ‘Dit was niet de crematie van mijnheer Jansen!’, sprak de voorman verbaasd. ‘Nee!’, zei de aulamedewerker, ‘die is hierna.’ De oudstrijders keken elkaar verbaasd aan. ‘P*tv*rd*rie’, sprak een van de baretten, ‘kenne we straks nog un keer... En ik hep al soon last van me knie-e!’ Bij de uitgang van het crematorium gaf de weduwe mij een hand. ‘Wat was het een mooie plechtigheid, en wat vond ik dat mooi met de militairen... Heel respectvol... En dat terwijl mijn man nooit in het leger heeft gediend!’ Ook de zoon klopte mij op de schouders. ‘Wat zou mijn vader dit prachtig hebben gevonden, hij hield wel van militair vertoon!’ Zo liepen ze het crematorium uit. In de chauffeurskantine zat het restant van ons koloniale leger aan een kop koffie. ‘Kom!’, sprak hun aanvoerder, ‘in de benen mannen... we moeten naar de volgende!’



Ilse de Cloe, Manager Marketing & Communicatie, over:

Waarom wij 's morgens ons bed uitkomen

Winkelen. Ik vind het leuk, maar sinds alle winkelcentra exact hetzelfde aanbod winkels bieden, gaat de lol er wel een beetje van af. Hetzelfde geldt voor de markt. Kramen met groenten, bloemen, kaas, natte cake. Alle producten lijken allemaal erg op elkaar. En dus proberen marktkoopmannen je te verleiden met... juist, de allerlaagste prijs.



Wij zijn niet zomaar een kraampje op een gemiddelde markt. Wij zijn niet zomaar een van de winkels in een winkelstraat. Wij zijn de specialist. Dankzij jullie! Als je zo'n mooi verhaal mag vertellen, ben je een bevoorrecht Marketing Manager.

In onze markt, de markt van uitvaartorganisaties, willen we natuurlijk voorkomen dat mensen alleen nog kiezen op basis van die allerlaagste prijs. We willen dat ze bewust kiezen voor een organisatie die het best bij ze past. Die de beste dienstverlening levert tegen een reële prijs. Die het best weet wat goed werkt en wat niet. Daarom hebben we gezocht naar wat ons dan anders maakt. Wat maakt ons als Yarden echt MerkWaardig? Gelukkig hoefden we niet lang te zoeken. Uit gesprekken bleek al snel dat het onderscheid tussen ons en professionals van

andere uitvaartorganisaties met name zit in de reden waaróm wij dit werk doen. Niet om een mooi sluitstuk van een leven te verzorgen, maar om een goed begin van een nieuwe periode te organiseren; het leven van de nabestaande. Zoals jullie zelf in de gesprekken aangaven: 'Wij dragen een belangrijk steentje bij aan de rouwverwerking.' Kijk, dat is prachtig. Dat is een sterk verhaal. Een écht verhaal. Een MerkWaardig verhaal. Waar de meeste aanbieders op ons gebied hun focus leggen op "de uitvaart", leggen wij de nadruk op

"het afscheid". Natuurlijk, wát we doen is het organiseren van een goede uitvaart. Maar wat het oplevert is een goed afscheid. Een afscheid dat je verder helpt. Een afscheid, optimaal en uiterst persoonlijk, waardoor je na die zware tijd van rouw weer wat kleur in je leven krijgt. Een afscheid waarop je met goed gevoel kunt terugkijken, waardoor de heimwee weer een kleine glimlach kan krijgen. Dát is waarom wij 's morgens ons bed uitkomen. En dát is wat wij vertellen aan onze doelgroepen: "Een goed afscheid helpt je verder."



Een
goed
afscheid
helpt
je
verder



Als afscheid een extra randje heeft...



Veertien november vond in Nijkerk het Yarden Symposium plaats. Een bijzondere dag, in het teken van een bijzonder thema: afscheid na een niet-natuurlijke dood. Er waren met name veel belangstellenden uit de zorg en uitvaartbranche, onder wie ook collega's en vrijwilligers van Yarden. Wat bracht hen hier?

'Het was fijn andere mensen te spreken over hun ervaringen'

Marianne Penninkhof, Uitvaartwensenconsulent sinds juni van dit jaar, bezocht het Symposium vooral om mensen te ontmoeten met wie zij haar eigen ervaringen kon uitwisselen.

'Elf jaar geleden, op de dag van mijn veertigste verjaardag, heeft mijn broertje zich van het leven beroofd. Het kwam niet geheel onverwacht: hij heeft altijd gezegd dat hij vóór zijn 35^e weg zou zijn. Hij was verslaafd aan alcohol en drugs en was bang in de goot te belanden. Dat wilde hij ons, zeker mijn ouders, niet aandoen. En hij heeft dus woord gehouden...'

'Natuurlijk was ik heel verdrietig, boos ook dat hij het uitgerekend op mijn verjaardag heeft gedaan. Die dag heeft daardoor voor altijd een zwart randje gekregen. Toch heeft begrip en respect voor zijn daad bij mij altijd de boventoon gevoerd. Hij had geen vriendin, geen kinderen, was een einzelgänger. Als kind nam ik hem al op sleeptouw en ook later heb ik hem meermalen proberen te redden. Via het geloof, maar ook door hem zover te krijgen dat hij zich liet opnemen in verslavingsklinieken. Het mocht allemaal niet baten. Voor hem was dit uiteindelijk de enige uitweg. Wat hij zich alleen niet heeft gerealiseerd, is dat hij met deze daad ons achterliet, de mensen die van hem hielden. Mijn ouders hebben het nooit kunnen bevatten; mijn moe-



Marianne Penninkhof
'Begrip en respect voor mijn broers daad hebben bij mij altijd de boventoon gevoerd.'

der stierf vijf jaar later van verdriet en mijn vader vindt het nog steeds ongrijpbaar. Ik begrijp het wél: hij wilde ons niet tot last zijn en dat vind ik – nog steeds – een moedig besluit van hem. En met dat besluit hebben wij als nabestaanden te leven, ieder op zijn of haar eigen manier.'



'Vaak handel je in zulke heftige situaties op je gevoel'

Janet de Vries, Uitvaartverzorger cluster Noord, ging naar het Symposium om meer te weten te komen over situaties na een niet-natuurlijke dood en hoe je daar als uitvaartverzorger op in kunt spelen.

'Vooropgesteld: verlies is verlies, maar als dat na een niet-natuurlijke dood is, kom je als uitvaartverzorger toch vaak anders binnen. Omdat nabestaanden in shock kunnen zijn, moet je heel rustig te werk gaan en ze zeker niet overvoeren. Dat doe je in principe nooit, maar na een niet-natuurlijk overlijden moet je hier nóg meer rekening mee houden.'

'Ik heb in mijn werk meerdere families bijgestaan die hun dierbaren door een niet-natuurlijke oorzaak hadden verloren. En ik heb zelf ervaren hoe je in zo'n heftige situatie kunt reageren toen mijn zwager op 49-jarige leeftijd plotseling overleed. In al die gevallen komt de dood onverwachts, niemand heeft zich erop kunnen voorbereiden. En dan zijn de nabestaanden er niet altijd meteen aan toe om het afscheid te regelen. Het belangrijkste is dan dat je als uitvaartverzorger rust creëert en de familieleden op hun gemak stelt. Dat je laat zien dat ze nog niets hoeven te doen, dat er ruimte is voor verdriet. Zo'n eerste dag staat de zorg voor de overledene centraal. Verder ben je vooral bezig met het begeleiden van de familie. Soms is het nodig het daadwerkelijk regelen van het afscheid nog even uit te stellen. Dat doe je dan heel geleidelijk, stap voor stap.'

'Vaak handel je als uitvaartverzorger in zulke heftige situaties op je gevoel. De meeste mensen in dit vak weten hoe ze moeten reageren en vertrouwen op hun intuïtie of ervaring. Maar vaak ontbreekt het ze aan specifieke theoretische kennis. Want hoe reageren mensen eigenlijk in zo'n crisissituatie? En hoe ga je daar als betrokkene, hulpverlener of uitvaartverzorger mee om? Deze vragen werden tijdens het Symposium zowel van de wetenschappelijke, vakinhoudelijke als psychologische kant belicht. Het programma was heel divers, met zang, theater en voordrachten. Opvallend vond ik dat iedereen tot het eind van de dag bleef, iedereen was geboeid. Wat ik heel mooi vond was dat ook de kant van de familie aan bod kwam. Vooral het verhaal van Yolande Kleiss, de moeder van de in 2000 vermoorde Nienke (Schiedammer Parkmoord), greep mij aan. Respect dat zij haar verhaal met ons allen wilde delen. Die verschillende invalshoeken maakten deze dag zo nuttig en leerzaam. Niet alleen voor uitvaartverzorgers, maar voor iedereen die beroepsmatig te maken kan krijgen met een niet-natuurlijk overlijden. Ik ben dan ook blij dat ik op het Symposium ben geweest. Ik had deze boeiende, indrukwekkende dag écht niet willen missen.'

Janet de Vries
'Het belangrijkste is dat je als uitvaartverzorger rust creëert en de familieleden op hun gemak stelt.'

'Dat laatste, dat iedereen het verlies op eigen wijze verwerkt, wist ik al uit eigen ervaring, maar heb dat ook duidelijk tijdens het Symposium ondervonden. Het was fijn om andere mensen te spreken over hun ervaringen en hoe zij omgaan met hun verlies. Voor mij was het opnieuw een bevestiging dat een afscheid na een niet-natuurlijke dood echt iets heel anders is dan na een natuurlijke dood. Ik ben het dan ook eens met dr. Paul Boelen, die aan het einde van de dag dezelfde conclusie trok. Want als iemand overlijdt door ziekte of ouderdom, dan weet je het en kun je je er – meestal met z'n allen – op voorbereiden. Bij zelfdoding is het plots, en blijf je met zoveel vragen achter waar je nooit antwoord op zult krijgen. Ik zou dan ook zeggen: liever door ziekte dan door dit.'

Symposium 2013: Afscheid na een niet-natuurlijke dood

Taboe doorbroken!

Wat was het een geslaagd Symposium! De hele dag zat het Hart van Holland in Nijkerk bomvol. Bijna alle bezoekers (ruim 300!) bleven tot het einde, geboeid door het gevarieerde programma. Er waren sterke lezingen, goede workshops en prachtig theater. Hier enkele hoogtepunten in beeld:



Yolande Kleiss, moeder van de vermoorde Nienke (Schiedammer Parkmoord) vertelde haar persoonlijke verhaal over hoe zij uiteindelijk de kracht hervond om écht weer gelukkig te zijn.



De theatervoorstelling *Eindelooos*, een komisch familiedrama met een lach en een traan over afscheid na zelfdoding binnen het gezin, sprak erg tot de verbeelding.



Na de voorstelling gingen de regisseur van *Eindelooos*, Johan Verheij, en de auteurs Viktor Staudt en Renate Dorrestein als ervaringsdeskundigen de dialoog aan met de deelnemers.



In de workshops kregen de deelnemers – in de drie deelthema's gezin/school/werk – praktische handvatten hoe om te gaan met afscheid na een niet-natuurlijke dood, zowel richting cliënten als richting naasten.



UITREIKING YARDEN PRIJS 2013: 'AND THE WINNERS ARE...'

Met een beetje fantasie leek het aan het slot van het Symposium net alsof we waren beland bij een Oscar-uitreiking. Met gedempte lichten, tromgeroffel en de aankondiging werden de drie winnaars van de Yarden Prijs gekozen:

- [1] dr. Jorien Holsappel-Brons en drs. Josée Netten van *Stichting Impact* met "Herdenken na een ramp" (categorie "Voorlichting").
- [2] Ingrid Beckers met "Doodgewoon bespreekbaar" (categorie "Onderzoek").
- [3] José Janssen met "Ik ben verdrietig" (categorie "Product/Dienst").

Een uitgebreid overzicht van de winnende projecten en het juryoordeel kun je lezen op www.yarden.nl/prijs.

+ WAT DOET YARDEN MET DE WINNENDE IDEEËN?

De winnaars sturen we niet alleen met het prijzengeld naar huis. Ook werken wij actief mee aan het promoten van deze projecten. Bijvoorbeeld door een voorlichtingsactiviteit te ontwikkelen of een link naar het project op onze site te plaatsen.

We zijn altijd bezig om het afscheid van een klant vlekkeloos te laten verlopen. Maar hoe wil jij dat jouw eigen afscheid eruitziet? Deze keer Martin Vijverhof, eerste medewerker Begraafplaats en Crematorium IJsselhof.



'Ik wil een heel goede live band die de muziek van mijn keuze speelt'

'Ik ben pas vierentwintig jaar. Vreemd om daar nu al over na te denken. Ik weet het nog niet precies. Begraven of cremeren? Ik zie in mijn werk de voor- en nadelen van beide manieren. Als je wordt begraven verteer je langzaam. Dat lijkt me niets. Ik neig naar crematie, dat is schoner, hygiënischer. Maar ik wil niet dat mijn urn ergens op een schoorsteenmantel komt te staan. Mijn opa en oma zullen waarschijnlijk kiezen voor begraven. Dan kan ik naar ze toe, ik zou daar zo lang kunnen blijven en zo veel janken als ik zou willen. Ik wil dat mensen dat later ook kunnen doen bij mijn plekje, op het moment dat zij daar behoefte aan hebben. Dan moet mijn urn dus in een urnentuin of urnenmuur zijn bijgezet. Ik weet wél dat de afscheidsbijeenkomst in de avond moet plaatsvinden. Omdat ik een avondmens ben en omdat ik heb meegemaakt hoe mooi de sfeer kan zijn tijdens een avonduitvaart. Met kaarslicht creëer je een mooie, geborgen sfeer. De bijeenkomst moet zeker geen poppenkast zijn, met strak aangeklede uitvaartondernemers en bloemen. Met bloemen heb ik niets, dus dat zou raar zijn. Wat wel bij me past is goede muziek. Muziek is belangrijk voor mij, die helpt mij vaak dingen te begrijpen. Ik leg de lat hoog, ik wil altijd het beste. Ik wil dus een heel goede band die de muziek van mijn keuze live speelt. 'True colors' van Cindy Lauper en 'Sometimes you can't make it on your own' van U2 zullen daar zeker bij zitten. Dat laatste nummer gaat over iemand die alles zelf probeerde uit te zoeken. Zo ben ik ook, dit nummer zegt iets over mijn eigenwijsheid. Om aanwezigen te vertellen wat die nummers voor mij betekenden, zou een boekje met uitleg uitgedeeld kunnen worden. De avond moet een viering, een herdenking worden. Ik zie voor me dat de aula, de tussenruimten en de condoleanceruimte twee uur open zijn. De band speelt in de aula, iedereen kan zich vrijelijk overal bewegen. Als mensen zich even willen terugtrekken om bijvoorbeeld samen herinneringen te delen, kunnen ze in een tussenruimte gaan zitten. Yarden heeft nu voor de Herinneringsweken de boodschap "Heimwee met een glimlach". Dat is precies de emotie waarvan ik hoop dat aanwezigen die zullen ervaren.'



Ik geef de pen door aan Sabine Perotti, Assistent Vastgoed & Facility Management.

TON BROEKHUIS, MANAGER P&O, OVER HET MD-PROGRAMMA:

‘Poolers zijn onze toekomst’

‘Iedere grotere voetbalclub doet het: talenten scouten en opleiden tot profs. Zo investeren ze in de toekomst van de club. Dat kunnen we bij Yarden ook! We hebben genoeg talent in huis. Als we investeren in medewerkers, kunnen we als organisatie groeien. Daarom hebben we het Management Development (MD)-programma ontwikkeld.’

Op één punt klopt die vergelijking met voetbal niet, geeft Ton meteen aan: ‘Bij voetbal gaat het vooral om jong talent, wij zoeken naar getalenteerde medewerkers die al relevante werkervaring hebben. Dat speelt, samen met ambitie, talent en toewijding, een belangrijkere rol dan leeftijd.’

Waarom talentontwikkeling?

‘Yarden wil een 9+-organisatie zijn. Dat bereik je door te investeren in je medewerkers. Daarnaast willen we te allen tijde kunnen voorzien in de kwantitatieve en kwalitatieve behoefte aan

managers en professionals, bij voorkeur uit de eigen gelederen. Met het MD-programma, waarbij we getalenteerde medewerkers (MD-poolers) selecteren en opleiden, investeren we in onze toekomst.’

Hoe ziet het MD-programma eruit?

‘Half oktober zijn we gestart met vijf door het MT geselecteerde MD-poolers. Zij doorlopen een leer- en werktraject van een jaar. Zij krijgen inzicht in de bedrijfsprocessen van Yarden, krijgen resultaatverantwoordelijkheid en nemen deel aan

diverse projectgroepen. Dat alles gebeurt parttime; in principe blijft de pooler namelijk zijn of haar eigen functie vervullen, maar dan in minder tijd. Iemand moet er zelf dus ook veel tijd en energie in steken. Daar staat tegenover dat de pooler, als het MD-traject naar beider wens is verlopen, een andere, zwaardere functie binnen Yarden krijgt. Als de pooler de ambities kan waarmaken en Yarden een getalenteerde en gemotiveerde medewerker heeft laten groeien, is het MD-programma wat mij betreft geslaagd.’

EDWARD BOON



‘Ik ben trots dat (de directie van) Yarden mij als talent ziet. Het MD-programma is een mooie kans die ik met beide handen aangrijp.’

JAN PIETER VAN AS



‘Een uitdagend traject, waarin ik mijzelf kan ontwikkelen en een completer mens word.’

ROBIN PÖTTGER



‘Een geweldige kans voor beide partijen. Ik voel mij vereerd dat ik uit bijna 1000 medewerkers ben gekozen.’

MATTIJS VAN VLIET



‘Dankzij het MD-programma kan ik mij op zowel professioneel als persoonlijk vlak verder ontwikkelen. Geweldig dat ik hiervan deel mag uitmaken!’

DRUSILLA DOORJÉ



‘Fantastisch dat Yarden wil investeren in eigen talent en dat niet van buiten haalt. Voor mijzelf zie ik dit programma als een volgende stap in mijn carrière.’



Dag! Tot ziens!! Vaarwel!!!

Afscheid nemen doe je regelmatig. Van dierbare mensen, plaatsen, spullen of herinneringen. Welk afscheid heeft het meeste indruk op je gemaakt?



Ria Böckling @riaböckling
De laatste keer uit je ouderlijk huis vertrekken en ineens bedenken: dit was het, dag pap en mam, dag vertrouwd en beschermd leventje. Je weet dat je er altijd welkom blijft, maar het wordt toch anders. #vroeger
[View summary](#)



Anita van Loon @anitavanloon
Twee jaar geleden heb ik “afscheid genomen” van onze familie-boerderij. Mijn opa is hier geboren, mijn vader, mijn broer en ikzelf. Mijn vader heeft hier tachtig jaar gewoond. Toen hij vier jaar geleden een herseninfarct kreeg en daar niet meer kon wonen, is de boerderij verkocht. Steeds als ik op Goeree en Overflakkee ben, rijd ik er eventjes langs... En steeds weer neem ik afscheid van onze boerderij, de boerderij van de familie Van Loon. #afscheid
[View summary](#)



Jacob van Putten @jacobvanputten
Begin jaren tachtig, ik woonde in een klein dorp, nam ik afscheid van mijn schoolvriendjes die emigreerden naar Nieuw Zeeland. In 2012 kwam ik een aantal weer tegen op Facebook! De wereld komt dichterbij.
[View summary](#)



Mariëlle Tiehuis @mariëllietiehuis
Na 32 weken nam ik afscheid van het getrappel van kleine voetjes in mijn buik. Inmiddels is hij negen jaar en kerngezond, toch blijft het gemis van acht weken zwangerschap.
[View summary](#)



Ingrid Doornhouwer @ingriddoornhouwer
We waren acht en negen jaar oud, mijn broer en ik, toen wij samen onze #schildpadden begroeven in de tuin. Indrukwekkende dienst gehouden, kruisje op grafje gezet. Alleen wisten we niet dat schildpadden winterslaap houden... dus levend begraven.
[View summary](#)



Ingrid Doornhouwer @ingriddoornhouwer
Mijn beste vriendinnetje van de lagere school ging verhuizen naar Den Helder, de andere kant van de wereld. Ik ben haar jaren later weer eens tegengekomen, maar de innige #vriendschap van toen was over.
[View summary](#)



Trudy Pieper @trudypieper
In 2006 nam ik afscheid van Arnhem, “mijn stad”, toen ik verhuisde naar Almere. Het afscheid ging gepaard met twee jaar heimwee. Ik kon “mijn stad” pas loslaten toen ik in het warme bad van #Yarden terechtkwam. Mijn oude stad is nu een fijne herinnering. Mijn heden ligt hier in #Almere, waar het nog niet eens zo slecht toeven is.
[View summary](#)



Hans Oosterwal @hansoosterwal
Ik had als vijfjarig kind een boezemvriendje: Lowie. Wij speelden altijd samen. Op een dag zei hij dat ze gingen verhuizen. We zouden dan niet meer met elkaar kunnen spelen. Ik raakte in paniek en begreep eigenlijk nog helemaal niet wat verhuizen betekent. Enkele weken later moest ik alleen op straat spelen, Lowietje was weg... Ik kan de pijn nu nog voelen.
[View summary](#)



Alice Reukema @alicereukema
Mijn broer vond tien jaar geleden zijn grote liefde in New York en is direct geëmigreerd. Hoewel het afscheid snel was, is het me zeker bijgebleven!
[View summary](#)



Tom Leenstra @tomleenstra
Na drie zomerse weken op een camping in Italië weer naar huis. Mijn tienerdochter zwaait – hangend uit het autoraam – de #liefde van haar leven uit. Ontroostbaar.
[View summary](#)



Margreet M. Faber @margreetmfaber
Mijn verzekeringsagent gaat met pensioen. De man is getuige geweest van mijn leven en altijd een rots in de branding. Nu ervaar ik wat zakelijke “zorg” betekent. Voel me verdrietig.
[View summary](#)



Sabine Perotti @sabineperotti
En in enen was mijn kleine meisje groot toen ik haar hele leven ingepakt zag staan in tassen en dozen, klaar om op kamers te wonen en te gaan studeren.
[View summary](#)



Sanne Akkerhuis @sanneakkerhuis
Ik heb afscheid moeten nemen van mijn hele leven in het dorp waar ik ben opgegroeid. En van alles en iedereen toen ik naar Amerika emigreerde. En een halfjaar later van mijn Amerikaanse vriendinnen omdat ik weer terugging. #emigratie
[View summary](#)



Van print naar online

Yargon gaat digitaal. Dat is duurzaam en interactief, maar hét grote voordeel van online is dat we gemakkelijk constant met elkaar in contact kunnen zijn. Wil je de digitale Yargon ontvangen? Zorg dan dat je kunt inloggen op intranet (medewerkers) of YVI (vrijwilligers). Je kunt je via het inlogscherf van beide kanalen aanmelden.

60%



van de mensen in Nederland tussen de 10 en 80 jaar bezit een smartphone. Begin vorig jaar lag dat aantal nog op 52%.

Bron: Telecompaper

90

procent van alle Yarden-medewerkers is dagelijks 3 uur online.

5 VOORDELEN VAN EEN ONLINE MAGAZINE

MULTIMEDIAAL: een online magazine bestaat niet alleen uit mooie interviews en fijne beelden, je kunt er veel meer mee doen. Zo kun je bijvoorbeeld fotoslides bekijken, filmpjes afspelen en leuke tests doen.

NOOIT UIT: lezers van een tijdschrift besteden gemiddeld 43 minuten aan één magazine. Dat geldt dus ook voor Yargon. Maar op een website en in een online magazine kun je eindeloos door blijven bladeren. Goed nieuws dus, want vanaf 2014 is Yargon dus nooit uit.

GROOT BEREIK: De digitale Yargon kun je simpel en snel verspreiden met één klik op de knop. Bovendien kun je het op elk moment van de dag bekijken, als je maar een computer, tablet of smartphone in de buurt hebt.

KOSTENBESPAREND: de druk- en distributiekosten zijn een stuk lager dan die van een papieren magazine.

SOCIALE MEDIA: een website en online magazine kunnen gemakkelijk gekoppeld worden aan je social media, zoals Twitter en Facebook. Bron: Redactiepartners

1

2

3



GOED NIEUWS!

Onze Yargon wordt duurzaam. Door de switch van print naar online bespaart Yarden 1,5 boom per jaar. Voor 1000 kilo papier worden namelijk 3,3 bomen gekapt. Van 1000 kilo papier worden 10.000 Yargons gemaakt. Omdat je Yargon 3 keer per jaar ontvangt, de oplage per keer 1400 is en dat in totaal 4200 Yargons per jaar zijn, scheelt dat dus 1,5 boom per jaar. Bron: www.papierenkarton.nl/papier-recycling

WIST JE DAT...

... de website van Yarden dit jaar meer dan 848.320 bezoekers trok?
... dat er 557.934 meer zijn dan in 2012?
... een gemiddeld bezoekje 66 seconden duurt?
... yarden.nl/uitvaartverzekering de populairste webpagina is? Gemeten tussen 1/1 en 10/11 in 2012 en 2013



YARGON
ONLINE

1 OP DE 3 HUISHOUDENS HEEFT EEN TABLET

Dat zijn 2,4 miljoen huishoudens, zo blijkt uit een onderzoek van Telecompaper. 17% van de ondervraagden die nog geen tablet hebben, geeft aan dat hij van plan is om er één in de komende zes maanden aan te schaffen. Van de 14% die dat in een eerder onderzoek zei, heeft 11% de daad bij het woord gevoegd.

Bron: Dutch Tablet User Q4 2012 van Telecompaper

